

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 77/2019-38

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. marca 2019 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKČIA] zastúpeného advokátom JUDr. Romanom Frnčom, Uralská 11, Košice, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. b) a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 47 a čl. 48 ods. 2 Charty základných práv Európskej únie postupom a uznesením Krajskej prokuratúry v Prešove sp. zn. 3 KPt 80/18/7700 z 18. mája 2018 a jednoznačne neidentifikovaným postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. januára 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. b) a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 47 a čl. 48 ods. 2 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) postupom a uznesením Krajskej prokuratúry v Prešove (ďalej len „krajská prokuratúra“) sp. zn. 3 KPt 80/18/7700 z 18. mája 2018, ako aj (jednoznačne neidentifikovaným) postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) *„vo veci návrhu sťažovateľa na zrušenie právoplatného rozhodnutia vydaného v prípravnom konaní v zmysle ust. § 363 a nasl. Tr. por., ktorý bol podaný dňa 12. 6. 2018 (a doručený Generálnej prokuratúre SR dňa 13. 6. 2018) v súvislosti s nerozhodnutím o tomto návrhu v zákonom stanovenej lehote“*.

2.1. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že 5. januára 2018 bolo sťažovateľovi doručené uznesenie Okresného riaditeľstva Policajného zboru Prešov ČVS: ORP-822/1-VYS-PO-2017 z 12. decembra 2017, ktorým mu bolo vznesené obvinenie za zločin marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. b), ods. 2 písm. d) Trestného zákona.

Proti tomuto uzneseniu sťažovateľ prostredníctvom obhajcu podal sťažnosť, v ktorej boli uvedené konkrétne sťažnostné námietky. Dňa 8. júna 2018 bolo sťažovateľovi prostredníctvom obhajcu doručené uznesenie krajskej prokuratúry sp. zn. 3 KPt 80/18/7700 z 18. mája 2018, ktorým bola sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia zamietnutá ako nedôvodná.

2.2 Proti uzneseniu Okresného riaditeľstva Policajného zboru Prešov ČVS: ORP-822/1-VYS-PO-2017 z 12. decembra 2017 v spojení s uznesením krajskej prokuratúry sp. zn. 3 KPt 80/18/7700 z 18. mája 2018 podal sťažovateľ prostredníctvom obhajcu návrh na zrušenie tohto právoplatného rozhodnutia vydaného v prípravnom konaní v zmysle § 363 a nasl. Trestného poriadku, ktorý bol 12. júna 2018 v listinnej podobe podaný prostredníctvom poštovej prepravy na Pošte Prešov 1 (ako doporučený list 1. triedy) pod podacím číslom [REDACTED].

2.3 Podľa tvrdenia sťažovateľa bol uvedený návrh generálnej prokuratúry doručený 13. júna 2018, čo sťažovateľ zistil prostredníctvom webového sídla Slovenskej pošty, a. s., v sekcii sledovania zásielok, kde mu po zadaní podacieho čísla [REDAKOVANÉ] bola vygenerovaná táto informácia ešte niekedy v auguste 2018, avšak sťažovateľ si nespravil „screenshot“ tejto informácie. Dňa 18. januára 2019 sťažovateľ uvedenú informáciu nemohol rovnakým spôsobom vygenerovať (resp. získať), a preto sa telefonicky obrátil na infolinku Slovenskej pošty, a. s., kde mu pracovníčka oznámila, že webové sídlo Slovenskej pošty, a. s., v sekcii sledovania zásielok generuje dátum doručenia zásielky len po dobu 6 mesiacov, a preto táto informácia už nie je vygenerovateľná na ich webovom sídle. Pracovníčka však sťažovateľovi na jeho otázku potvrdila, že v inom systéme Slovenskej pošty, a. s., ku ktorému má ona prístup, je uložená informácia, že predmetná zásielka s podacím číslom [REDAKOVANÉ] bola adresátovi doručená 13. júna 2018, resp. bola adresátom vyzdvihnutá.

Podľa tvrdenia sťažovateľa mu do 18. januára 2019 nebolo zo strany generálnej prokuratúry doručené žiadne rozhodnutie či upovedomenie o tom, ako bol jeho návrh na zrušenie právoplatného rozhodnutia vydaného v prípravnom konaní v zmysle § 363 a nasl. Trestného poriadku vybavený, pričom mu nebolo doručené ani potvrdenie o prijatí jeho návrhu, kde by bola uvedená spisová značka, pod ktorou sa o tomto návrhu koná na generálnej prokuratúre, a ani žiadna iná písomnosť. V tejto súvislosti sťažovateľ uvádza, že *„nemôže uviesť spisovú značku, pod ktorou sa o tomto návrhu koná na Generálnej prokuratúre SR, pretože žiadna spisová značka predmetnému návrhu zrejme nebola pridelená.“*

3. Vychádzajúc z obsahu ústavnej sťažnosti, možno zhrnúť, že podľa sťažovateľa k porušeniu ním označených práv došlo

a) postupom a uznesením krajskej prokuratúry sp. zn. 3 KPt 80/18/7700 z 18. mája 2018, pričom podľa názoru sťažovateľa krajská prokuratúra arbitrárne – bez toho, aby dala odpoveď na jeho viaceré podstatné sťažnostné námietky – zamietla ako nedôvodnú jeho sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia sťažovateľovi;

b) postupom generálnej prokuratúry *„vo veci návrhu sťažovateľa na zrušenie právoplatného rozhodnutia vydaného v prípravnom konaní v zmysle ust. § 363 a nasl. Tr.*

por., ktorý bol podaný dňa 12. 6. 2018 (a doručený Generálnej prokuratúre SR dňa 13. 6. 2018) v súvislosti s nerozhodnutím o tomto návrhu v zákonom stanovenej lehote“.

4. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Právo sťažovateľa podľa článku 6 ods. 1, článku 6 ods. 3 písm. b) a článku 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podľa článku 47 a článku 48 ods. 2 Charty základných práv EÚ, podľa článku 46 ods. 1, článku 48 ods. 2 a článku 50 ods. 3 Ústavy SR postupom Generálnej prokuratúry SR vo veci návrhu sťažovateľa na zrušenie právoplatného rozhodnutia vydaného v prípravnom konaní v zmysle ust. § 363 a nasl. Tr. por., ktorý bol podaný dňa 12. 6. 2018 (a doručený Generálnej prokuratúre SR dňa 13. 6. 2018) v súvislosti s nerozhodnutím o tomto návrhu v zákonom stanovenej lehote, ako aj postupom Krajskej prokuratúry v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 3 KPt 80/18/7700 a jej uznesením zo dňa 18. 5. 2018, b o 1 o porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Krajskej prokuratúry v Prešove sp. zn. 3 KPt 80/18/7700 zo dňa 18. 5. 2018 a vec vracia Krajskej prokuratúre v Prešove na ďalšie konanie.

Ústavný súd Slovenskej republiky zakazuje Generálnej prokuratúre SR a Krajskej prokuratúre v Prešove pokračovať v porušovaní namietaných práv sťažovateľa.

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi finančné zadostučinenie vo výške 6 000 €, ktoré mu je Generálna prokuratúra SR povinná zaplatiť.

Odporcovia sú povinní nahradiť sťažovateľovi všetky trovy tohto konania.“

II.

Relevantná právna úprava

5. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 131 ods. 2 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach podľa čl. 127 ústavy v trojčlenných senátoch. Senát sa uznáva nadpolovičnou väčšinou svojich členov.

8. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Do 28. februára 2019 upravoval konanie pred ústavným súdom zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „predchádzajúci zákon o ústavnom súde“).

Dňa 1. marca 2019 nadobudol účinnosť zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251.

9. Podľa § 246 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak nie je ďalej ustanovené inak, použije sa tento zákon aj na konania začaté do 28. februára 2019.

Podľa § 246 ods. 2 zákona o ústavnom súde právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

10. Podľa § 42 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde návrhom na začatie konania je sťažnosť fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy.

11. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

12. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť je neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

Sťažovateľom označené referenčné právne normy

14. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

15. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

16. Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

17. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

18. Podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, má právo mať primeraný čas a možnosti na prípravu svojej obhajoby.

19. Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

20. Podľa čl. 47 charty každý, koho práva a slobody zaručené právom Únie sú porušené, má za podmienok ustanovených v tomto článku právo na účinný prostriedok nápravy pred súdom. Každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. Každý musí mať možnosť poradiť sa, obhajovať sa a nechať sa zastupovať. Právna pomoc sa poskytuje osobám, ktoré nemajú dostatočné prostriedky v prípade, ak je táto pomoc potrebná na zabezpečenie efektívneho prístupu k spravodlivosti.

21. Podľa čl. 48 ods. 2 charty každý, kto je obvinený, má zaručené právo na obhajobu.

III.

Právne hodnotenie a závery ústavného súdu

22. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. b) a čl. 13 dohovoru a podľa čl. 47 a čl. 48 ods. 2 charty, a to

a) postupom a uznesením krajskej prokuratúry sp. zn. 3 KPt 80/18/7700 z 18. mája 2018, pričom k porušeniu sťažovateľom označených práv malo dôjsť predovšetkým tým, že krajská prokuratúra arbitrárne – bez toho, aby dala odpoveď na jeho viaceré podstatné sťažnostné námietky – zamietla ako nedôvodnú jeho sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia sťažovateľovi;

b) postupom generálnej prokuratúry „*vo veci návrhu sťažovateľa na zrušenie právoplatného rozhodnutia vydaného v prípravnom konaní v zmysle ust. § 363 a nasl. Tr. por., ktorý bol podaný dňa 12. 6. 2018 (a doručený Generálnej prokuratúre SR dňa 13. 6. 2018) v súvislosti s nerozhodnutím o tomto návrhu v zákonom stanovenej lehote*“.

23. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

Pri posudzovaní existencie dôvodov prípadného odmietnutia podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde prihliadal ústavný súd aj na právnu úpravu účinnú v čase začatia konania pred ústavným súdom, t. j. na právnu úpravu účinnú v čase doručenia predmetnej ústavnej sťažnosti ústavnému súdu (zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov), ako aj na ustálenú judikatúru ústavného súdu súvisiacu s touto právnou úpravou.

24. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade nie sú dané skutočnosti, ktoré by odôvodňovali prijatie ústavnej sťažnosti sťažovateľa na ďalšie konanie, a vzhľadom na to je potrebné ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietnuť podľa § 56 ods. 2 zákona

o ústavnom súde, a to v časti pre neprípustnosť a v časti pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí. Uvedené ústavný súd odôvodňuje takto:

**K namietanému porušeniu práv sťažovateľa postupom a uznesením krajskej
prokuratúry sp. zn. 3 KPt 80/18/7700 z 18. mája 2018**

25. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť je neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd (resp. v čase podania predmetnej ústavnej sťažnosti obdobné ustanovenie § 53 ods. 1 predchádzajúceho zákona o ústavnom súde stanovovalo, že sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov).

26. Ústavná sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy môže vzhľadom na princíp subsidiárnej právomoci ústavného súdu zásadne smerovať iba proti právoplatnému rozhodnutiu orgánu verejnej moci, ktorý vo veci rozhodol po vyčerpaní všetkých opravných prostriedkov, ktoré mal sťažovateľ k dispozícii v poslednom stupni (IV. ÚS 85/2013).

27. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že v predmetnej trestnej veci sťažovateľ podal v zmysle § 363 Trestného poriadku generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky návrh na zrušenie sťažovateľom napadnutého právoplatného uznesenia krajskej prokuratúry sp. zn. 3 KPt 80/18/7700 z 18. mája 2018. O tomto sťažovateľovom návrhu na zrušenie právoplatného rozhodnutia v prípravnom konaní má v zmysle Trestného poriadku rozhodovať generálny prokurátor Slovenskej republiky (§ 365 a nasl. Trestného poriadku).

28. Z uvedeného vyplýva, že právny poriadok Slovenskej republiky poskytuje sťažovateľovi právny prostriedok ochrany jeho základných práv a slobôd, ktorý sťažovateľ aj využil (t. j. podal návrh na zrušenie právoplatného rozhodnutia v prípravnom konaní podľa § 363 Trestného poriadku), a teda existuje iný orgán verejnej moci (generálny

prokurátor Slovenskej republiky) oprávnený poskytnúť ochranu základným právam a slobodám sťažovateľa.

29. Keďže v danom prípade sa sťažovateľ mohol domáhať ochrany svojich práv uplatnením právneho prostriedku nápravy adresovaného generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku, čo sťažovateľ aj využil, ústavný súd jeho ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol ako neprípustnú podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

K namietanému porušeniu práv sťažovateľa jednoznačne neidentifikovaným postupom generálnej prokuratúry

30. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní tejto časti ústavnej sťažnosti v prvom rade konštatuje, že sťažovateľ je v konaní pred ústavným súdom zastúpený advokátom, ktorý je v súlade s § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom. Aj v súvislosti s tým naďalej zostáva v platnosti zásada „*vigilantibus iura scripta sunt*“, t. j. bdelym patrí právo, a to o to zvlášť, ak ide o osoby práva znalé (napr. advokáta).

31. Ústavný súd môže prijať na ďalšie konanie len taký návrh na začatie konania, ktorý obsahuje všetky náležitosti ustanovené zákonom o ústavnom súde.

32. Z hľadiska predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti je podstatný najmä § 45 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je ústavný súd viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 tohto zákona neustanovuje inak (resp. v čase podania predmetnej ústavnej sťažnosti išlo o obdobné ustanovenie § 20 ods. 4 predchádzajúceho zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone).

33. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha, čím zároveň vymedzí predmet a rozsah konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej ústavnej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv. Ústavný súd výslovne zdôrazňuje, že viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania osobitne platí v prípadoch, v ktorých osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd sú zastúpené zvoleným advokátom. (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011, II. ÚS 644/2014). Z uvedeného vyplýva, že ústavný súd má v ústave a v zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, uplatnenie ktorých je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania.

34. Inak povedané, zákonnou náležitosťou kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom je (okrem iných náležitostí) aj formulácia návrhu rozhodnutia (petit), ktorá musí byť vymedzená presne, určito a zrozumiteľne, teda takým spôsobom, aby mohla byť prevzatá do výroku rozhodnutia ústavného súdu.

35. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že ústavnú sťažnosť sťažovateľa v predloženom znení nemožno v časti namietajúcej postup generálnej prokuratúry považovať za kvalifikovanú ústavnú sťažnosť, o ktorej by ústavný súd mohol konať a rozhodnúť. Jej nedostatok sa vzťahuje na sťažovateľom formulovaný návrh na rozhodnutie (petit), ktorý nezodpovedá zákonným požiadavkám, keďže v ňom nie je

jednoznačne (t. j. spisovou značkou) identifikované sťažovateľom namietané konanie generálnej prokuratúry, ktorým mali byť porušené jeho základné práva.

36. Pokiaľ pritom ide o sťažovateľovu argumentáciu, že „ani len nemôže uviesť spisovú značku, pod ktorou sa o tomto návrhu koná na Generálnej prokuratúre SR, pretože žiadna spisová značka predmetnému návrhu zrejme nebola pridelená“, ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ generálnej prokuratúre neadresoval žiadne podanie, ktorým by sa informoval na stav vybavenia ním podaného predmetného návrhu na zrušenie právoplatného rozhodnutia v prípravnom konaní, resp. ktorým by sa informoval, či generálnej prokuratúre bol vôbec predmetný návrh aj skutočne doručený a pod akou spisovou značkou je na generálnej prokuratúre vedené konanie o tomto jeho návrhu.

Sťažovateľ tak svoje tvrdenia o doručení predmetného návrhu na zrušenie právoplatného rozhodnutia v prípravnom konaní a následnej nečinnosti generálnej prokuratúry v jeho trestnej veci opiera výhradne o informáciu poskytnutú mu telefonicky na infolinke Slovenskej pošty, a. s., avšak bez toho, aby toto tvrdenie aj doložil akýmkoľvek potvrdením/vyjadrením Slovenskej pošty, a. s., vydaným napr. v rámci reklamačného konania a pod.

37. Vychádzajúc z uvedeného, možno uzavrieť, že v časti namietajúcej postup generálnej prokuratúry nie je sťažovateľom predložený návrh rozhodnutia vo veci samej (petit) vymedzený presne, jednoznačne a určito, teda takým spôsobom, aby mohol byť východiskom pre rozhodnutie v uvedenej veci, pričom v dôsledku uvedeného nedostatku by ústavný súd takto navrhovaný petit nemohol premietnuť do svojho rozhodnutia.

38. V súvislosti s uvedeným nedostatkom petitu, ktorý patrí medzi zákonom predpísané náležitosti každého návrhu na začatie konania pred ústavným súdom, ústavný súd zdôrazňuje, že tento nedostatok nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na takýto postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom, pričom z doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom ustanovených náležitostí podaní účastníkov

konania (m. m. napr. IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05, IV. ÚS 77/08, I. ÚS 162/2010, I. ÚS 368/2010, III. ÚS 357/2010, III. ÚS 206/2010, II. ÚS 309/2010, IV. ÚS 134/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, IV. ÚS 234/2010, I. ÚS 594/2012 a iné).

39. Inak povedané, ústavný súd nemôže vybočiť z rámca návrhu na rozhodnutie určeného sťažovateľom, nemôže rozhodnúť o niečom inom alebo navyše a nemôže ani sám vykonať konverziu sťažovateľom chybné formulovaného petitu ústavnej sťažnosti. V situácii, keď je petit ústavnej sťažnosti sťažovateľom z hľadiska práva nesprávne formulovaný, musí ústavný súd – s ohľadom na viazanosť ústavného súdu petitom – ústavnú sťažnosť odmietnuť.

40. Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní konštatuje, že ústavná sťažnosť sťažovateľa, ktorý je zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, nespĺňa v tejto časti požiadavky kvalifikovanej ústavnej sťažnosti, ktorá by zodpovedala zákonným požiadavkám, čo zakladá dôvod na jej odmietnutie v tejto časti pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí, a preto ústavný súd pri predbežnom prerokovaní v tejto časti odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených náležitostí.

41. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

42. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho ústavnej sťažnosti.

43. Nad rámec svojho rozhodnutia ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou dodáva, že ústavné súdnictvo je vybudované predovšetkým na zásade prieskumu vecí právoplatne skončených. V prebiehajúcim trestnom konaní, resp. v konaní, ktoré bolo iba začaté, možno i prípadné protiústavné procesné pochybenia napraviť v rámci celého konania obvyklým a zákonom predvídateľným spôsobom, a to predovšetkým samotnými všeobecnými súdmi. Ingerenciu ústavného súdu do rozhodovania orgánov

činných v trestnom konaní je preto v prípravnom trestnom konaní potrebné považovať, azda s výnimkou úplne mimoriadnej situácie, za neprípustnú. Spravidla teda až po právoplatnom skončení trestného konania možno na ústavnom súde namietat' také pochybenia verejnej moci, ktoré neboli odstránené v jeho dovtedajšom priebehu a ktoré mohli vo svojich dôsledkoch spôsobiť porušenie práv a slobôd (m. m. III. ÚS 3/02, III. ÚS 18/04, III. ÚS 75/05, IV. ÚS 76/05, IV. ÚS 220/07, II. ÚS 425//2017).

Aplikujúc princíp subsidiarity na trestné konanie, ústavný súd tiež zdôrazňuje, že trestné konanie je od svojho začiatku až do konca procesom, v rámci ktorého sa pri vykonávaní jednotlivých úkonov môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní, ako aj v predmetnej veci konajúcich všeobecných súdov naprávať, resp. korigovať jednotlivé pochybenia, ku ktorým došlo v predchádzajúcich štádiách trestného konania.

Platná právna úprava trestného konania umožňuje sťažovateľovi aj v ďalšom štádiu trestného konania (po podaní obžaloby ako obžalovanému) v rámci uplatnenia práva na obhajobu právne účinným spôsobom namietat' porušenie jeho základných práv a slobôd, ku ktorým malo podľa jeho názoru dôjsť v predmetnej trestnej veci. Súd prvého stupňa, ktorý bude (je) oprávnený konať a rozhodovať v trestnej veci sťažovateľa, aj odvolací súd v prípade podania odvolania v predmetnej trestnej veci sú súdmi s plnou jurisdikciou, v ktorých právomoci je posúdenie všetkých relevantných skutkových aj právnych okolností prípadu vrátane zákonnosti a ústavnosti postupu orgánov prípravného konania v trestnej veci sťažovateľa v štádiu trestného stíhania predchádzajúceho podaniu obžaloby (obdobne napr. III. ÚS 109/05 alebo II. ÚS 294/06).

Poučenie: Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. marca 2019